

חלבות חל' המועד סימן תקמה תקמו

ביאורים ותוספim

בתב בשורת המביס (ח' סי' טו) יונפנויי ביום אחד מימי חול המועד של סוכות להשב עלייהם, כי החכם הנעלם וכו' אמר לו שהיו הולכים אנשים דרך שם מיר אחר ההג, והיה דבר האבר אצל גם אצלי, כי אולי לא יהיה לי פנאי אחר החג וכו' במשא ממן בדברי תורה ושאלות אחרות מבחוון ותורה בעלי דינים וזיבם מלבד קביעות למודד הישיבה עם החכמים והתלמידים צ"ז.

[משנ"ב ס"ק מז]
אין שיק לופר נמתן עד אחר יום טובל⁽³³⁾.

(33) אכן לענן סידור חדש תורה שבתוכים אצלו מכבר ורעה לתוכם שוב ולסדר בסדר נכן, כתוב החוי הידושים שבבל קיא סי' א' שאסור לעשות כן במועד. וכן הנחת הידושים שבchap המכבר או עריכת מפתחות וככל בענן זה, כתוב הערי' וויס ('הובאה תשובה בספר החרכן מקשי תורה חול המועד עמי' הסה) בשם השדי חמץ, שאסור לעשות כן במועד, אולם אם יודע שם לא יעריקם במועד לא יהיה לו פנאי לעשות זאת בזמן אחר ועלול לשבות, מותר משום דבר האבר.

וכן מי שרוצה לכתוב בכדי שיתברר לו הלמוד יותר על ידי הכתיבת, דעת החוזא (חו' שני חול המועד עמי' רב), מעשה איש ח"ד עמי' עז) שאין להחשב זאת כמניעת רוח בלבד ולאסורה בין שiphos לתורה הכל נהש' דבר האבר.

סימן תקמו

דיני ארוסין ונשואין בחול המועד

[משנ"ב ס"ק א]
בן משני אחים או שפי אחותו⁽³⁴⁾.

(34) נראה מדבריו שהזכיר את ספיקתו של הפמיג (משנ"ב ס"ק א), שכן בדברי הטע' (ס"ק א) שהזכיר רק ר' שתי אחיו, האם הוא הרין שני אחיך, מדבריו המשנ"ב נראה שהזכיר שבע שני אחים או אח ואחות ריבט שווה לךן של שתי אחיות.

[משנ"ב ס"ק מה]
של שטוחה⁽³⁵⁾. ואפשר שהוא הרין בלחוחות שילגנו⁽³⁶⁾ וכו', מה שפטובין בקינה-עופרת על הלחוחות קעעכוזה בסיד⁽³⁷⁾.

(35) והקשה בביבה' לעיל (ס"י שם סי' סוף ד"ה במשיקון) שכאן התיר הרמ"א לכתב על לחוחות של שעורה, והగרא' (כאן) חסיף שאף שבשת אס כתוב בן פטור, ואילו במשנה (שבת קד, ב) מובא שהכתב על שני לחוי פנסק חייב, וՓיש רשי' שהם לחוחות הטוחים בשעה. ויישב הגרא' קרלייז (חוט שני שבת ח'א עמי' קג) שיתכן שבאותן שוחא לח עז שעליו מוחחה שעודה הרוי הוא כתוב המתקיים ובזה דבר רשי', ואילו הרמ"א בגין מדבר באופן שהלוות בולו שעודה ואז הכתב איננו מתקיים כל בר.

(36) וכתייבת אותן העשויות מקרים על עוגה, דעת הנרשאי אוירעך (שש"ב פ"כ ע"ג בט) שיש מקום להקל במועד. כיוון שאין זו כתיבה גמורה, ובשות' באר משה (חו' סי' ק) כתוב לדתיר בפשיטות, בין שאין והחמור מאגרות שלמים שהותר לכתוב 'במעשה הדיות' במועד, אך הוסיף שלבתילה עדיף שלא לכתוב בכתב מרובע כמו בספר תורה.

(37) ולענן כתיבה בעיר על גבי לוח, דעת הנר"מ פירשנין (ספר הוכרן מבקשי תורה חול המועד עמי' תה"ד) שモותר, משום שאין זה כתוב המתקיים. אכן זה היהר גמור, משום שדברי הרמ"א להתר כhab שאינו מתקיים נאמרו דוקא כשכתב היכiba מועשת לרבנן בעילמא, שכן אין בה טירחה ואינה אסורה במועד אלא משום לא פלוג, لكن התייר בכתב שאית מתקיים, אבל כתיבה גמורה שיש בה טירחה, לא התייר אף בכתב שאינו מתקיים. וכן דעת הגרא' אויערבך (שש"ב פ"ח הע' קכח) לדתיר כתיבה בגין, שאף שהכתב מצד עצמו מתקיים, מ"מ בין שהכתב עומדת להמחק גם נמחק בנקל, ועוד שאין מודקדים בכתיבתו, הרוי זה מעשה הדיות ומותר לכתוב באופן והמועד.

[משנ"ב ס"ק מה]

פען לא יקצת אמרך עלי-זורי מי לשלחתה⁽³⁸⁾.

(38) ואם הוושע הרב המשיב שמא לא יהיה פנאי בידו אחר המועד,

הַלְבָזָת חֶל הַמּוֹעֵד סִימָן תְּקָמוֹ

ביאורים ומוספיטים

הגדרה של שמא יכתרו.

[משניב ס"ק ט]

אֲכַן אִם יָשׁ צְרָק קָרוֹל בְּקָר אֵין לְהַקְרִיר!

(4) ובמקומות שהוא שעת הדחק, כגון בנסיבות שהייתה שקביעו התמהה לשעבר יום טוב והבינו טוהר והומת הקחאים, כרב בשווי שואל ומשיב (מהזרה נ' ח"א ס"ק ק) שאף שהבנו מוהרשיך אסור לקיטם את הנישואין ממשום שהמג'יא בתב שנותנו שלא לשאת בערב זם טוב, כרב עלvr כך השואל ומшиб שכון שבבר הווינו הקראים והובנו כל צרכי החופשה, באופין זה אמורנן' גודל בלבד בבודה בריותו, שכון שהרטב'א והותס' והבה פטקים וכן הרשות פסקו להיתנה אין לאסור בשעת הדחק וברעת האיר והחוי אודם, ואיןvr לך שעת הדחק גודלה מזה.

[משניב ס"ק יא]

דְּלֹא קְשִׁיבֵי שְׁמַחָה אֶלָּא סְעוֹדָה נְשֹׂאָן וְאַרְזָסָן בְּלַכְדֵּי.

(5) ולערוך חנוכת הבית במועד, ברוב התקופה החיהים (ס"ק יט) שמהמובהר כאן שאין נשבות שמחה אלאسعادة נישואין ואירועין, אם קני דידה מורה לערך חנוכת הבית במועד, והשדי חכם (אסיפות דցים מערצת חול המועד ס"ק נ) הביא מהמנחת פורמים שיש לזמן בויה, מאחר שהמקור בגמי' לאיסור נישואין חזא משמות חנוכת בית המקדש, ולאחריה היה מקום לממר שהזא היין חנוכת הבית שודם עשויה בכיתו, אמן הביא שהמנחת פירחים כתוב שאפשר שיש לדוחות סבואה ז', ששם דקה חנוכת בית המקדש אסורה ולא חנוכת ביתו.

[משניב ס"ק ב]

שְׁמַפְתֵּר לְהַחֲקֵר בְּתִנְאָים לְשִׁדוֹךְ בְּחֶלְלַת הַמּוֹעֵד!

(2) ולענין יותר כתיבות התנאים במועד, ראה לעיל (ס"י) תקמה ס"ק (כ) מה הטעם שהחבירו לכחוב שטר תנאים במועד, וראה שם (ס"ק כא) מה שהבנו מדברי הפסוקים היאך ראוי ומהוג במשמעות כתיבות התנאים, ובמנינו שאין הדרך לכחוב בשטר התנאים את פרטי ההתחייבות אלא בותחים' במדורר, ראה מה שהבנו שמדובר הפסוקים האם יש לכחוב את השטר קודם המועד.

[משניב ס"ק ח]

אֶל אִם גָּרְשָׁה כְּנָן כְּאַרְוֹסִין אָסֹר לְפָגִזָּה וְלְקַנְּקָה^ט.

(3) ומי שקידש אשה ונמצאה טעונה בקדושין והוצרך לקידשה שנית, הסתפק הפטיג' (אי"א ס"ק ג) האם מותר לקידשה במועד, והחכטב סופר (על מועד קטן, סוגית אין מערבין שמחה בשמחה) כתוב שפשוט לו שאם כבר חי עמה חי אישות ואחר כך נודהה הטוערת, אינה נחשבת חודשה עברונה, ומותר לקידשה במועד. ולפי זה כתוב שיש לישב את קויות הטויה אכן (מועד קמן ת, ב), שהקשה מודע הרציבו חזיל לנור שלא ליבם ממועד מהש שמא יכתוב, והלא הדבר אסור ממשום "שמחות בהגן" ולא באשתך. וביאה, שלפי סברתו נצרבת הגוירה באופן שקידש אשה חי עמה ונמצאה טעונה בקדושים ואחר כך קשאה אותו כדי [שהרי מורתה היא לו מאחר שלא היה נשאה לאחיה], וממת הבעל כבעת אחיו שחי עמה בחווילה בא ליבורת, שאני שאנינה חדשה אצלו אסור לו לשאת אותה ביום טוב מחותמת

